

JUNI 2020

MISSION: STHLM

ETT MÄNSKLIGARE SAMHÄLLE FÖR ALLA

”
**BEHOVET
AV MAT
ÄR STORT**

**SÅ STÄLLER VI OM VÅRA
VERKSAMHETER I CORONAKRISEN**

MARIKA MARKOVITS

♦ DET FINNS EN SÄRSKILD
SKYDDSLÖSHET HOS BARN

LEIF ANDRÉE:

♦ BARN BEHÖVER SNÄLLA VUXNA

**STOCKHOLMS
STADSMISSION**

DET FINNS EN SÄRSKILD SKYDDSLÖSHET HOS BARN

Foto: Jenny Lagerqvist

NÄR DETTA SKRIVS har världen drabbats av en pandemi, covid-19, och hela samhället har ställt om för att minska smittspridningen. För människor som redan lever i en enorm utsatthet försvåras livssituationen ytterligare. I månadsskiftet februari/mars ställde vi om verksamheterna för att arbeta fokuserat med de extra akuta insatser som pandemin kräver. Vårt mål är att hålla verksamheterna öppna för att fortsätta möta och stötta deltagarna som dagligen kommer till oss. Jag är oerhört tacksam för att vi lyckades ställa om så snabbt, med hjälp av ditt viktiga stöd och våra fantastiska medarbetare och volontärer.

En grupp som jag tänker mycket på när livet är extra svårt är barnen. Det finns en särskild utsatthet hos barn och unga som jag tror att varje människa kan leva sig in i. Barndomen lämnar ingen oberörd och formar oss som vuxna. Vi kan känna igen oss i den ensamhet och skyddslöshet som ett barn kan uppleva och beröras, oavsett vad vi själva har gått igenom. I det här numret

möter du Klara som berättar om de fördomar och svårigheter hon möts av som ung mamma. Du får även ta del av 12-åriga Noahs berättelse. Han beskriver utifrån ett barns perspektiv det utanförskap som familjen lever i, till följd av en tuff ekonomisk verklighet.

”
En grupp som
jag tänker mycket
på när livet är extra
svårt är barnen.

Hos Stockholms Stadsmission får barn en möjlighet att bygga upp en inre styrka och hitta trygghet i en värld som många gånger är allt annat än trygg. Barn behöver vuxna som ser dem när livet är som svårast och som kan stötta dem vid både med- och motgångar. Det skapar goda förutsättningar för ett bra liv framöver.

Marika Markovits
Stockholms Stadsmission

INNEHÅLL

3. Insatser under coronakrisen

Hur vi möter det ökade behovet i våra verksamheter.

4. Ung ensamstående tvåbarnsmamma

Unga station fick Klara att förstå sitt egenvärde.

7. Jag har alltid min mamma

Unga Station är en frizon för både föräldrar och barn.

9. Vi är barnens röst i samhället

Intervju med Erica Sandin.

11. Krönika: Leif Andrée

Barn behöver snälla vuxna.

TEMA: BARNFAMILJER OCH UNGA

STOCKHOLMS STADSMISSION

info@stadsmissionen.se
08-684 230 00
Årstaängsvägen 21C
Box 47073
100 74 Stockholm
PG 90 03 51-8
www.stadsmissionen.se

ANSVARIG UTGIVARE: Harald Abelin
REDAKTÖR OCH TEXT: Beyla Cavallin
PRODUKTION: Rippler och
Stockholms Stadsmission
FOTO: Anna Z Ek
ILLUSTRATION: Studio Löfström,
Christer Andersson
TRYCK: Ätta.45

FÖLJ OSS I SOCIALA MEDIER

INSATSER UNDER CORONAKRISEN

*Covid-19 påverkar oss alla.
Framförallt drabbas de redan utsatta ännu mer
och fler människor vänder sig nu till
Stockholms Stadsmission i akut nöd.*

*För att möta det ökade behovet av akut stöd och
hjälp har vi de senaste månaderna arbetat intensivt
med att ställa om våra verksamheter med stort fokus
på basbehov och att kontinuerligt informera
om det rådande läget.*

BARNFAMILJER OCH UNGA

Med utökade öppettider i våra verksamheter för barnfamiljer och unga kan vi på ett tryggt sätt ta emot fler. Här ser vi att efterfrågan på akut stöd, såsom pengar till hyra och mat ökar. Därför delas ett omfattande antal matkassar ut varje vecka. Vi erbjuder även läxhjälp och studier till gymnasieungdomar som studerar på distans och har flyttat aktiviteter för barn utomhus. Antalet stödsamtal har fördubblats och handlar framförallt om ekonomisk rådgivning samt stöd vid våld i hemmet.

ÄLDRE

I St Paul vid Mariatorget dit många äldre kommer, ställde vi tidigt om verksamheten för att minska smittspridningen bland våra äldre och sköra. St Paul håller öppet över lunch och delar ut matlådor och erbjuder även hemleverans för de äldre som nu sitter isolerade i sina hem. För att bryta den sociala isolering som många upplever just nu erbjuder vi också samtalsstöd och samtalsgrupper för äldre via telefon.

MÄNNISKOR I HEMLÖSHET

Människor som lever i akut hemlöshet har svårt att efterleva myndigheternas rekommendationer. I våra verksamheter har vi därför utökat möjligheten till att sköta sin hygien med dusch- och tvättmöjligheter. I våra boenden går det att isolera sig vid symptom på sjukdom vilket är en stor fördel i att minimera smittspridningen. Vi fortsätter även att erbjuda lagad mat till frukost, lunch och middag.

708

utdelade matkassar
till **BARNFAMILJER**
(15 mars-15 april)

5 650

utdelade luncher
till **ÄLDRE**
(mars-april)

12 042

besök i våra dagöppna
verksamheter för
MÄNNISKOR I HEMLÖSHET
(mars-april)

Ung ensamstående tvåbarnsmamma

UNGA STATION FICK KLARA ATT FÖRSTÅ SITT EGENVÄRDE

*Många säger rakt ut att
jag inte är kapabel att ta
hand om mig själv eller
mina barn. Det gör mig
upprörd och ledsen.
För det kan jag.*

”

Ö

ÖPPNA FÖRSKOLAN på Unga Station, Stockholms Stadsmissions verksamhet för barn, unga och familjer, har öppnat för dagen.

21-åriga Klara och hennes två barn, Olle som är 1,5 år

och Finn som är knappt ett halvår, sitter tillsammans med några andra familjer runt matbordet.

- Vi som går hit är väldigt olika men vi är i en liknande situation. Vi är alla unga föräldrar. För oss började livet inte med karriär som för många andra, det började med barn. Jag upplever att det här är den enda förskola som inte dömer mig utifrån det.

Klara menar att många som går på öppna förskolan på Unga Station har provat att vända sig till andra förskolor men att det är svårt att trivas och bli en del av gemenskapen.

- Det är stor skillnad på att vara 18 eller 40 år. Att vara i samma grupp med kvinnor som är gifta, har en karriär, bra ekonomi och pratar om att åka på semester med sin familj får mig att känna mig annorlunda och utanför. På Unga Station har alla det tufft ekonomiskt, vi är i början av vårt arbetsliv och många av oss är ensamstående.

Klara ställer fram en ostmacka till Olle innan hon pussar honom på kinden och lämnar honom och hans sovande lillebror hos personalen. Hon ser fram emot att dricka kaffe och prata med en annan vuxen en stund.

- Jag fick Olle när jag var 19 år. Som tur är så ser jag inte så ung ut. Så länge min ålder inte kommer på tal är det inga konstigheter, men jag är alltid rädd för att berätta hur ung jag är. Jag upplever att människor inte tar mig på allvar när jag säger att jag är 21. Många säger rakt ut att jag inte är kapabel att ta hand om mig själv

eller mina barn. Det gör mig upprörd och ledsen. För det kan jag.

KLARA VÄXTE UPP i en Stockholmsförort tillsammans med sin mamma. Mamman var 20 år när hon fick Klara och någon pappa fanns inte med i bilden. Hon minns att hennes mamma hade flera olika arbeten och förstod tidigt att den lilla familjen inte hade några pengar.

- Min mamma har aldrig pratat om det, men det är klart att jag märkte av det, även om det alltid fanns mat på bordet växte jag upp mitt i ett slumområde med höga lägenhetshus, stökiga ungdomsgång och betong.

”

Här fick jag vara
mig själv,
diskutera och
bygga gemenskap.

När Klara fyller tio år träffar hennes mamma en ny man. Familjen flyttar till hans hus på Värmdö och livet vänds upp och ner. Klara har svårt att anpassa sig till sitt nya liv med fina villor och familjer. Hon passar inte in i skolan och har svårt att hitta vänner. Samtidigt pågår en flera år lång och utdragen adhd-utredning som försvårar livet i skolan ytterligare.

- För mig är det väldigt tydligt att jag har levt med koncentrationssvårigheter hela livet. Skolan är

inte anpassad för alla och jag var en av dem som aldrig passade in. Från sjunde klass gick jag självmant och satte mig i korridoren utanför klassrummet. Det kändes som att lärarna blev lättade när jag gick ut, som att jag var ett problem som tillfälligt försvann. Hade jag fått en fastställd diagnos tidigare, hade jag haft helt andra förutsättningar för att klara skolan bättre.

HON BERÄTTAR OM sin vantrivsel både hemma och i skolan, och att hon börjar skolka alltmer. Till slut hamnar hon i fel umgängeskrets och lever ett turbulent, otryggt tonårsliv. Det är vid den här tiden som en 15-årig Klara kommer i kontakt med Unga Station för första gången.

- En kompis berättade om tjejgruppen på Unga Station, jag trodde att det skulle vara som en vanlig fritidsgård men märkte rätt snabbt att det inte var det. Här fick jag vara mig själv, diskutera och bygga gemenskap. Jag är egentligen en lugn och organiserad person, och jag levde ett liv där jag spelade en roll för att passa in. Här fick jag samtalskontakt och ingen dömde mig. Jag trivdes verkligen och det var därför jag kom tillbaka som ensamstående med två barn.

När Klara börjar gymnasiet rasar hennes värld. Efter två månader har hon så mycket ångest att hon inte klarar av att gå till skolan längre. Nu slår även en ny adhd-utredning fast diagnosen.

- Det kändes som att mattan rycktes undan för mig när jag kraschade, på en dag gick det från att jag mädde bra till att jag inte kunde ta mig upp ur sängen. Jag mädde väldigt dåligt och att inte klara av skolan knäckte mig. Jag ville bli vuxen,

- Här fick jag samtalskontakt och ingen dömde mig. Jag trivdes verkligen och det var därför jag kom tillbaka som ensamstående med två barn.

- Mitt liv förändrades så fort jag fick barn. Samtidigt hittade jag äntligen mig själv. Nu drömmer jag om en ordnad vardag för mina barn och att få se dem växa upp.

flytta hemifrån och klara mig själv. Jag visste inte vart jag skulle ta vägen och till slut hamnade jag på psykakuten, jag ville helt enkelt inte leva längre. Min mamma hjälpte mig jättemycket under den här perioden.

UTMANINGARNA I KLARAS LIV fortsätter när hon träffar barnens framtida pappa på en fest. Till en början är han fantastisk, de flyttar ihop direkt och fem månader senare är Klara gravid. Det är först efter förlossningen som Klara märker att hennes sambo börjar förändras. Han blir mer och mer psykiskt labil, svartsjuk och konfliktsökande.

- Han var väldigt svartsjuk på vår son Olle, jag fick inte röra mitt eget barn om det inte var nödvändigt med blöjbyte eller mat utan att få skäll. Han ifrågasatte varför jag kramade mitt barn mer än jag kramade honom. Jag förstod ju att min sambo var trasig och mädde dåligt, men han vägrade prata med mig om det. När jag försökte göra slut med honom hotade han med att ta livet av sig, så jag stannade kvar.

När Klara blir gravid med Finn bestämmer hon sig för att lämna sin sambo och flytta hem till sin mamma. Det har gått ett år sedan dess.

- Jag kunde inte utsätta min son Olle för vår relation längre, han är ett väldigt känsligt barn. Han är rädd för höga ljud

”

Det finns
ett stort behov
av ställen som
Unga Station.

och blir obekvämt så fort det blir dålig stämning. Det har varit ett otroligt tufft år och jag har känt mig extremt ensam, men det som är bra för mina barn är även bra för mig. För ett år sedan tänkte jag att mitt liv skulle gå i bitar, att först stå inför en förlossning helt själv och sedan ta hand om två barn. Så det betyder väldigt mycket för mig att få komma hit till Unga Station.

KLARA GICK MED i babygruppen när Finn var nyfödd och idag besöker familjen regelbundet öppna förskolan. Mitt i berättandet om att sambon fortfarande hör av sig och försöker komma åt Klara genom att säga vilken dålig mamma hon är, knackar det på dörren. Finn är hungrig och Olle saknar sin mamma.

- Det finns ett stort behov av ställen som Unga Station, man är utsatt och ensam utan

ett nätverk. Jag fick hjälp som tonåring och får det nu som mamma, och min yngsta son har varit här sen han var fem dagar gammal – det är en bred verksamhet som hjälper väldigt många. Det vi alla har gemensamt är att vi känner oss annorlunda – men när vi kommer hit och möts känner vi oss normala och det är väldigt skönt. Här blir man i första hand bemött som människa.

Klara sitter tillsammans med sina två barn i soffan, med Finn i famnen och Olle tätt intill. Hon har pratat om jobbiga perioder utan att ha brustit på rösten en enda gång. Det är tydligt att hon har tvingats att vara stark länge. Nu har hon bestämt sig för att lämna det gamla bakom sig och skapa ett nytt liv tillsammans med sina barn.

- Mitt liv förändrades så fort jag fick barn. Samtidigt hittade jag äntligen mig själv. Nu drömmer jag om en ordnad vardag för mina barn och att få se dem växa upp.

◆ ◆ ◆

*Klara heter egentligen något annat.
Intervjun genomfördes den 3 mars.*

Jag har alltid min mamma

UNGA STATION ÄR EN FRIZON FÖR BÅDE FÖRÄLDRAR OCH BARN

Noah har precis slutat skolan för dagen. Han går i sjätte klass och bor tillsammans med sin mamma i en liten tvåa strax utanför Stockholm. Så långt är han som vilken pojke som helst. Men Noah vill inte att någon ska veta hur han egentligen har det.

NOAHERÄTTAR att hans mamma inte kommit hem ännu, hon praktiserar på ett företag. Det här är inte första gången hon praktiserar men det verkar som att ingen vill anställa henne.

-Jag vet inte varför. Idag gick jag hem från skolan själv, i vanliga fall brukar mamma möta mig för helst vill jag gå tillsammans med henne.

Noah berättar att familjen inte har råd att åka med kollektivtrafiken och att han går flera kilometer fram och tillbaka till skolan varje dag. Han berättar att hans mamma har ont i kroppen och har svårt att gå, därför tar det oftast flera timmar när de ska gå någonstans.

-Jag önskar verkligen att jag hade råd att ta bussen eller att jag hade en cykel. Alla mina kompisar har cyklar, jag brukar springa efter dem och ibland tycker någon synd om mig. Då får jag låna en cykel en stund. Då skäms jag, det är pinsamt att vara den enda som måste låna någon annans cykel och tvinga dem att springa efter istället.

NOAHS MAMMA HAR varit inlagd på sjukhus och de vågar inte åka in till stan ifall hon skulle bli smittad av covid-19. Å andra sidan har hon inte råd att stanna hemma från praktiken.

-Jag lever så instängt. Jag skulle vilja göra som alla andra i min klass. Som att gå på café, aktiviteter och skratta tillsammans. Mina klasskompisar brukar visa bilder på vad de gjort efter skolan i sina telefoner. De gillar att jämföra sina telefoner och har de senaste modellerna med en massa funktio-

ner. Jag har inte ens en telefon. Men jag är ändå alltid hemma och pluggar eller läser någon bok från biblioteket. Varje dag ser likadan ut för mig.

Noah och hans mamma försöker gå på familjekvällarna på Unga Station. Ofta krockar de med hans kvällslektioner i hemspråk, men så fort en lektion blir inställd vill Noah åka dit.

-Det är kul där. Det finns alltid en massa saker att göra, kanske kolla på film eller leka med andra barn. Mamma har någon annan vuxen att prata med och så får vi mat.

FAMILJEKVÄLLARNA PÅ Unga Station är väldigt uppskattade, de är för många deltagare ett välkommet avbrott i vardagen. Barnen får en chans att vara barn och familjerna kan tillsammans få ro att umgås. Noah berättar att han med Stockholms Stadsmissions hjälp kan spela basket.

-Jag är glad att jag kan gå på basket två gånger i veckan. Utan den hade jag inte haft någon aktivitet. Vi hade aldrig haft råd med det. Jag är väldigt tacksam för att jag får det stödet och kan gå dit, även om det är ganska långt att gå till själva lokalen.

Noah frågar om jag vet hur det är att leva på marginalen varje månad. Han menar att om det inte vore för barnbidraget hade de aldrig överlevt.

-Mamma hittar alltid extrapriser på mat och är duktig på att prioritera när vi handlar. Vi äter brödbitar istället för kött i mammas soppa. Hon är duktig på att laga mat av ingenting. Ibland skulle jag vilja handla godis eller glass, men mamma blir bara ledsen för att hon inte kan ge mig sådant. En gång frågade jag om jag kunde

få pengar till att handla godis i skolan med mina kompisar på rasten. Men det hade vi så klart inte råd med.

Alla Noahs kompisar har egna datorer hemma, själv har han genom skolan tillgång till en lånedator som han kan ta med sig hem för att göra läxor. Den är gammal och väldigt svår att arbeta på. När han är färdig för kvällen lämnar han den till sin mamma.

-Mamma lånar datorn till att söka jobb med på nätterna. Jag är orolig för att någon på skolan ska se att hon har använt den, det skulle vara väldigt pinsamt. Jag följer aldrig med mina kompisar hem, för då kommer de fråga om de kan följa med hem till mig. Och jag vill inte att någon någonsin ska se hur vi bor eller veta hur vi egentligen har det.

NOAH BERÄTTAR OM när skolan stänger på sommaren, hur ensamt det känns att inte träffa någon. Han har vänner i skolan, men umgås aldrig med dem utanför den.

-Jag skulle vilja vara med mina kompisar, göra någon rolig aktivitet som att åka till ett badhus eller spela bowling. Jag vet egentligen inte riktigt vad som finns eller vad det heter för jag har aldrig varit på något sådant. Jag skulle vilja leva lite mer normalt som andra barn i min ålder. Åka

”

Noah frågar
om jag vet hur
det är att leva
på marginalen
varje månad.

buss som alla andra, ha en dator hemma så att jag kan göra mina läxor ordentligt och skriva eller spela med mina kompisar, gå på café och köpa godis. Vanliga saker helt enkelt.

Räddningen på sommaren är Stockholms Stadsmissions sommarkollo dit familjen ansöker om att få åka varje år. Noah skiner plötsligt upp.

-Jag minns när jag var på kollo första gången. Vi var där i två hela veckor, det var många aktiviteter och välplanerat. Vi åkte till en ö där vi hajkade och badade nästan varje dag och en massa andra roliga saker. Vi lekte varje dag, promenerade i skogen, paddlade kanot och spelade minigolf. Det

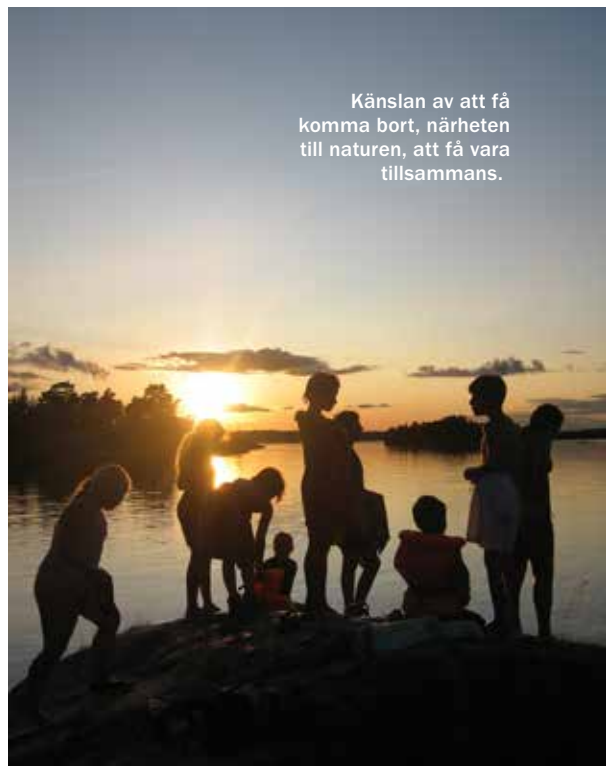
är mitt bästa sommarminne någonsin.

Noah känns gladare, han pratar fort och mycket. Det är tydligt hur värdefull tiden på sommarkollo är. Känslan av att få komma bort, närheten till naturen, att få vara tillsammans med sin mamma och leka med andra barn, är en stor källa till återhämtning och glädje.

-Jag har alltid min mamma. Alltid. Min största önskan skulle vara att åka tillsammans med min mamma till mormor. Jag har aldrig träffat varken min morfar eller mormor. Morfar dog för två år sedan och jag skulle vilja att min mamma fick åka till hans grav. Jag önskar att min mormor kunde ta hand om mig. Då kanske mamma kunde få ett jobb och vi skulle vara en familj. Jag, mamma och mormor.

◆ ◆ ◆

Personerna på bilderna har inget med Noah att göra. Noah heter egentligen något annat.

Känslan av att få
komma bort, närheten
till naturen, att få vara
tillsammans.

VI ÄR BARNENS RÖST I SAMHÄLLET

Erica Sandin

- Arbetat på Stockholms Stadsmission i 19 år, bland annat som enhetschef för Unga Station Söder.
- Var med och startade verksamheten Unga Station för elva år sedan.

Vad gör Unga Station?

- Det fina med Unga Station är att vi arbetar brett, med en helhetssyn och alltid på uppdrag av barnet och ungdomen. De flesta hittar oss via de öppna verksamheterna, såsom familjekvällar och tonårs- eller småbarnsverksamhet. Vill barnet eller ungdomen kan vi gå in i ett mer långsiktigt förändringsarbete i form av stödjande verksamhet. För många är vi som ett andra hem under en tuff period i ungas liv. Vi är barnens röst i samhället.

Vilka är det som söker sig till Unga Station?

- Vi arbetar med utsatta grupper som samhället i övrigt har svårt att nå. De allra flesta lever i ekonomisk utsatthet, men det finns ofta andra typer av problem såsom psykisk ohälsa, våld, övergrepp, missbruk, ensamhet eller hemlöshet.

Vi har över åren mött många som kommer till oss och nästan är oförmögna att kommunicera - barn som stängt ner och saknar livslust. Hos oss får de lov att vara just barn. När de får leka och ha kul i en annars ganska tuff vardag, kan vi se hur de plötsligt växer, börjar ta plats och vågar ta för sig. Familjer som åker på vårt sommarkollo lever ofta på det hela året.

Hur har verksamheten förändrats sedan coronakrisen?

- Det var en utmaning i början, eftersom ingen visste hur situationen skulle utvecklas. Vi ställde om till att fokusera på basbehoven och då framför allt utdelning av matkassar och matlådor. Där kan jag idag se att vi prioriterade rätt då vi märker att matbehovet är jättestort.

Hur ser situationen för deltagarna ut?

- Det är väldigt påtagligt att de som redan lever utsatt får det ännu värre nu. Har man inget skyddsnät från början är sårbarheten stor. De människor vi möter har ofta osäkra anställningar, där ett bortfall av inkomst kan få väldigt stora konsekvenser. Fler barnfamiljer står nu inför risken att bli bostadslösa. Vi ser även att den psykiska ohälsan med stor

sannolikhet kommer att öka till följd av arbetslöshet, oro och förlorad struktur i vardagen. Jag tänker framförallt på de barn där hemmet inte är den trygga plats som den borde vara. Orosanmälningar gällande unga ökar på vissa håll i landet och risken för våld och utsatthet i hemmet blir större.

Hur ser du på framtiden?

- Konsekvenserna av det som sker just nu är långtgående och det är viktigt att vi som samhälle inte glömmer bort de människor som har det svårt när vi själva går vidare. Här vet jag att Stockholms Stadsmission spelar en viktig roll och det märks att vi är en organisation som snabbt kan ställa om vid behov. Vi är beredda att kavla upp ärmarna och göra det som krävs, det nödvändiga. Och det kommer vi fortsätta att göra. ♦

OM UNGA STATION:

- En plats för barn och unga upp till 21 år.
- Finns i Vårberg, Järva och Södermalm.
- Det är frivilligt, kostnadsfritt och du får vara anonym.
- Öppen verksamhet i olika former för såväl små som stora barn.
- Stödsamtal, barnsamtal och stödgrupper.
- Barnombud, behjälpliga i kontakt med myndigheter och andra viktiga aktörer.
- Ekonomisk hjälp som bidrag till mat, kläder och fritidsaktiviteter.
- Kolloverksamhet under sommaren.
- Utflykter under helger och lov.

Läs mer på: stadsmissionen.se/ungastation

SÅ KAN DU STÖDJA OSS I SOMMAR

TILLSAMMANS MED DIG OCH ANDRA GIVARE GÖR
VI SKILLNAD FÖR BARNFAMILJERNA

GE DINA SAKER NYTT LIV – SKÄNK KLÄDER OCH PRYLAR

Ska du rensa hemma? Ge dina prylar en andra chans! Barnen på Unga Station har skrivit en önskelista på vad de har störst behov av inför sommaren.

- Cykel
- Sparkcykel
- Sommarkläder och skor
- Gummistövlar och regnkläder
- Strandleksaker
- Gypakläder
- Gypaskor
- Fotbollsskor och benskudd

(PS. Vi har endast möjlighet att ta emot inlämnade saker i våra second hand-butiker, det skickas sedan vidare till våra sociala verksamheter efter behov.)

SNART FÖDELSEDAG?

Fyller du eller någon du känner år snart? Här tipsar vi om presenter som gör skillnad för fler:

• **STARTA EN FACEBOOKINSAMLING**
till förmån för Stockholms Stadsmission. Ett fint sätt att skapa engagemang hos nära och kära.

• **GE BORT EN HYLLNINGSGÅVA**
På vår webbplats hittar du vårt fina gåvogram.

• **GE BORT ETT PRESENTKORT**
På vår webbplats hittar du våra presentkort som går att använda i våra second hand-butiker och i Grillska Huset.

Mer info hittar du på: stadsmissionen.se

GÅR DU OCKSÅ I TANKAR OM ATT TESTAMENTERA EN GÅVA TILL FÖRMÅN FÖR STOCKHOLMS STADSMISSION?

Vi har den senaste tiden fått in flera förfrågningar kring hur man skriver in Stockholms Stadsmission i sitt testamente och har därför samlat de vanligaste frågorna.

1. Vad kan man testamentera?

Det kan exempelvis vara penninggåva, värdepapper, lösöre, aktier, fonder, bostadsrätt, hus eller andra värdeföremål.

2. Måste man testamentera alla tillgångar till er?

Nej, du kan välja själv om du vill testamentera delar eller hela din kvarlåtenskap.

3. Kan man bestämma vilket ändamål mitt testamente ska gå till?

Du kan rikta din gåva till en specifik målgrupp, exempelvis kvinnor och män i hemlöshet, barn och familjer eller där det bäst behövs.

Har du fler eller andra funderingar?

Välkommen att kontakta: Elisabeth Stuart
(Ansvarig testamentes- och stiftelseärenden)
elisabeth.stuart@stadsmissionen.se
08-684 230 56

Illustration: Studio Löfström

Illustration: Studio Lofström

Barn behöver snälla vuxna

KRÖNIKA AV LEIF ANDRÉE

Skådespelaren Leif Andrée minns den tuffa uppväxten och hur betydelsefullt det var att som 16-åring för första gången bjudas in i gemenskapen hos en familj.

NÄR JAG var 16 år räddade jag mig från en ohållbar situation hemma. Min pappa hade dött tre år tidigare och mamma föll ihop av sorg. Kort därefter träffade hon en aggressiv man och snart var sjukhus- och polisbesök en återkommande del av vår vardag. Det var fruktansvärt fattigt och jag minns hur jag stal mat från skolmatsalen och tog med mig hem. Jag hade inte makten att hjälpa min mamma i hennes medberoende.

Min enda fasta punkt var simträningen. När min tränare skulle byta klubb och

flytta till Sundsvall hörde jag mig själv säga "får jag följa med?". Jag stod inte ut längre.

Jag flyttade till Sundsvall, simmade och arbetade på Tempo. Jag hyrde ett rum hos en familj som visade sig vara dysfunktionell och välkomnades inte alls av dem. Jag möttes av total kyla från familjen och tilläts bara tillgång till köket efter klockan nio på kvällen för att inte störa. Efter träningen var jag ofta svimfärdig av hunger innan jag fick laga något att äta.

Den totala ensamheten, som jag upplevde var monumental. Jag satt på rummet och skakade av ångest. Jag hade inga kompisar och jag grät varje dag.

Helgerna var värst. Min tröst och överlevnad fann jag i Bowie och T-Rex som min batteridrivna kassetbandspelare levererade.

Efter en simträning, överraskade en pappa till en av mina lagkamrater med frågan: - Leif, vill du vara hos oss över helgen? Så blev det, jag tillbringade helgerna i värme och omsorg, god mat, fick sitta i soffan med de andra i familjen och se på tv och äta bakverk. Jag var i himlen plötsligt. Jag räknade veckodagarna till de så efterlängtnade helgerna med familjen Bergkvist.

Den snällhet som visades mig då är av stor betydelse för mig än idag – jag brukar tänka på det när jag ser unga människor.

Jag säger hej, hur mår du? ♦

Leif förbereder just nu en ny säsong av SVT Barns succé "Labyrint". Medverkar även i "Det stora teaterkalaset" på Stockholms Stadsteater till hösten.

Foto: Charlotte Gawell

Illustration: Studio Löfström

Varmt tack!

För att du stöttar vårt arbete för människor
som lever i utsatthet i Stockholm.
Ett arbete som just nu är viktigare än någonsin.

Tack till våra huvudpartners som hjälper oss att göra Stockholm till ett mänskligare samhälle för alla.

Utdelningen från GoodCause-företagen GodEl och GodFond går till Stockholms Stadsmissions verksamhet BoKlara och möjliggör både akuta insatser och långsiktigt förändringsarbete för de kvinnor som hamnat utanför i samhället.

Brandkontoret stödjer Stockholms Stadsmissions verksamhet Nattjouren – som varje dag arbetar med akuta insatser och för långsiktiga lösningar som leder bort från hemlöshet och mot mer stabila boendesituationer.

Pengarna från Postkodlotteriet går bland annat till Stockholms Stadsmissions verksamhet Unga Station och möjliggör att vi kan bedriva stödverksamheter för barn, föräldrar och ungdomar.

WALLENSTAM

Wallenstam bidrar till Stockholms Stadsmissions arbete för människor som lever i hemlöshet och stöttar oss i vårt mål att kraftigt minska hemlösheten i Stockholm.

Om oss

Stockholms Stadsmission är en idéburen organisation som arbetar för ett mänskligare samhälle för alla. Det gör vi genom social omsorg, arbetsintegration och utbildning. Vi är en självständig aktör och arbetar fristående från stat, kommun och kyrka.
www.stadsmissionen.se

STOCKHOLMS STADSMISSION